

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มัทธิว

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า □มัทธิวคนเก็บภาษี□ เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเล่มนี้ มาระโก และลูกา ได้เรียกท่านว่า เลว^๔ มาระโกได้เรียกบิดาของท่านว่า อัลเฟอัส คนเก็บภาษีคือผู้ที่เก็บรวบรวมเงินภาษี ซึ่งโดยปกติแล้วจะทำการชูดริตอย่างไม่เป็นธรรม มักจะเป็นคนร่ำรวยและเป็นทีเกลียดชังของพวกยิวตลอดมา และแม้ภายหลังการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ท่านผู้นี้ก็ยังคงเรียกตัวของท่านเองว่า □มัทธิวคนเก็บภาษี□

หนังสือของมัทธิวมีชื่อเรื่องว่า □ข่าวประเสริฐของพระเยซู คริสต์ เรียบ เรียง โดย ท่านมัทธิว□ หนังสือทุก เล่ม ในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือเล่มแรก ของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งบอกเราให้ทราบเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการ ฟื้น คืน พระชนม์ ของ พระ เยชู คริสต์ นั้น เราเรียกชื่อเฉพาะว่า □ข่าวประเสริฐของพระเยซู□ ข่าวประเสริฐโดยมัทธิวเล่มนี้เองได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์

ที่ว่ามัทธิวและลูกาได้ลอกเลียนแบบจากมาระโกนั้นเป็นความคิดที่ไม่มีมูลความจริง และเป็นวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าโดยพยายามใช้เหตุผลว่า ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแรกนี้มีข้อความที่คล้ายคลึงกัน พวกเขาจึงไม่ยอมรับว่าเป็นข้อความที่ได้รับการทรงดลใจมาจากพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ไม่เคยมีหลักฐานว่าข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนี้เป็นคำพูดและความคิดของมนุษย์ หรือได้ลอกเลียนแบบมาจากต้น

ฉบับใดๆ และในหนังสือมัทธาบทที่ 4 ข้อ 4 พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า □พระเจ้าจะทุกคำออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า□

ข่าวประเสริฐของ พระเยซูคริสต์เรียบเรียง โดยมัทธาเล่มนี้ นั้น ได้รับ การ เขียน ขึ้น ก่อน หน้า การ ทำลาย รั้ว กรุงเยรูซาเล็ม อาจจะเป็นราวๆ ปีค.ศ. 37 และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหนังสือข่าวประเสริฐเล่มแรกซึ่งเขียนขึ้นเพื่อชาวยิวเป็นหลักใหญ่ คำอุปมาและคำสอนบางส่วนมุ่งเล็งถึงชาวยิวและผู้นำของพวกเขา หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมลำดับวงศ์ของ □พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม□ และได้ยกย่องพระเยซูว่าเป็น □กษัตริย์ของชนชาติยิว□ (2:2) และลำดับวงศ์ของพระองค์ก็ทำให้พระองค์มีสิทธิอย่างกษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรที่โยเซฟเลี้ยงดูมา (1:16)

ในระหว่างหนังสือข่าวประเสริฐด้วยกันแล้ว หนังสือมัทธาได้ให้รายงานอย่างละเอียดที่สุดเกี่ยวกับการเทศนาบนภูเขา และการสนทนาระหว่างบนภูเขามะกอกเทศ

ลำดับวงศ์ของพระเยซูคริสต์ตั้งต้นจากอับราฮัม

1 หนังสือลำดับวงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม 2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิ สอัค อิสอัค ให้กำเนิดบุตรชื่อยา โคบ ยาโคบ ให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา 3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศอราห์เกิดจากนางทามาร์เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรน ให้กำเนิดบุตรชื่อราม 4 รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับ ให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชน ให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน 5 สัลโมนให้กำเนิด

บุตรชื่อโอบอัสเกิดจากนางราหับ โอบอัสให้กำเนิดบุตรชื่อ
 โอบเอดเกิดจากนางรูธ โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี ⁶ เจส
 ซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริ
 ยีให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็น
 ภรรยาของอูรียาห์ ⁷ ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม
 เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบิยาห์ อาบิยาห์ให้กำเนิดบุตร
 ชื่ออาสา ⁸ อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้
 กำเนิดบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออูสซียาห์ ⁹
 อูสซียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่อ
 อาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเซคียาห์ ¹⁰ เฮเซคียาห์ให้
 กำเนิดบุตรชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อา
 โมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสียาห์ ¹¹ โยสียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อ
 เยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้อง
 ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน ¹² หลังจากพวกเขา
 ต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิด
 บุตรชื่อเซลาทีเอล เซลาทีเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรุบบาเบล
¹³ เศรุบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีอูด อาบีอูดให้กำเนิด
 บุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์ ¹⁴ อา
 ซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม
 อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด ¹⁵ เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อ
 เอลเอาซาร์ เอลเอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัถธาน มัถธาน
 ให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ¹⁶ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ
 สามีมของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิด
 มาจากนางมารีย์ ¹⁷ ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดา
 วิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูก
 กวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และ

นับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครรภ์และการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁹ แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอหมายจะถอนหมั้นเสียลับๆ²⁰ แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย²² ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า²³ ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา²⁴ ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา²⁵ แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

2

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย ในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศ ตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม 2 ถามว่า □กุมารที่บังเกิดมา เป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้น ในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน□ 3 ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็ว่านาย พระหทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยว่านายใจไปกับท่าน ด้วย 4 แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด 5 เขาทูลท่านว่า □ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่า ศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า 6 □บ้านเบธเลเฮมใน แผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ ครองของยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมา จากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา□ □ 7 แล ้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถาม เขาอย่างถ้วนถี่ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น 8 และท่านได้ ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า □จงไปค้นหา กุมารนั้นอย่างถ้วนถี่กันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย□ 9 ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศ ตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น 10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก 11 ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือน ก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมาร นั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็น เครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ 12 และ

พวกนักปราชญ์ได้ยินคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

เขาพาพระกุมารเยซูไปที่ประเทศอียิปต์

13 ครั้นเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า □จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่น จนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย□ 14 ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ 15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า □เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์□

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ้วนถี่นั้น 17 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า 18 □ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามัท เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้ และรำไห้เป็นอันมาก คือ นางราเชล ร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว□

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ (ลก 2:39-40)

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟ

ที่ประเทศอียิปต์²⁰ สั่งว่า □จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดา
 ยังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของ
 กุมารนั้นตายแล้ว□²¹ โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดา
 ยังแผ่นดินอิสราเอล²² แต่เมื่อได้ยินว่า ฮาโรลอสครอ
 ครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และ
 เมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี่ยงไปยัง
 บริเวณแคว้นกาลิลี²³ ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อ
 จะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า
 □เขาจะเรียกท่านว่าชานาซาเร็ธ□

3

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศหลักคำสอน (มก 1:3-6;
 ลก 3:2-17; ยน 1:6-8, 19-28)

1 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกัน
 ดารแคว้นยูเดีย² กล่าวว่า □ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสีย
 ใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว□³ ยอห์น
 ผู้นี้แหละซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า □เสียงผู้
 ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้
 เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป□⁴ เสื้อผ้า
 ของยอห์นผู้นี้ทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว
 อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า⁵ ขณะนั้นชาวกรุง
 เยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำ
 จอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น⁶ สาราภาพความผิดบาปของ
 ตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน⁷ ครั้น
 ยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมาก
 เพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า □โอ เจ้าชาตุงู
 ร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น
⁸ เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น

9 อย่างนี้ก็เหมาะเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้นบุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ 10 บัดนี้ชวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ 11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำแสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเราทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ 12 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ□

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มก 1:9-11; ลก 3:21-22; ยน 1:31-34)

13 แล้ว พระเยซู เสด็จ จาก แคว้น กา ลี ลี มา หา ยอห์น ที่ 'แม่น้ำ จอร์แดน' เพื่อ จะ รับ บัพ ตี ศ มา จาก ท่าน 14 แต่ ยอห์น ทูล ห้าม พระองค์ ว่า □ข้าพระองค์ ต้องการ จะ รับ บัพ ตี ศ มา จาก พระองค์ ควร หรือ ที่ พระองค์ จะ เสด็จ มา หา ข้า พระองค์ □ 15 และ พระเยซู ตรัส ตอ บ ยอห์น ว่า □บัดนี้ จึง ยอม เกิด เพราะ สมควร ที่ เรา ทั้ง หลาย จะ กระ ทำ ตาม สิ่ง ชอบ ธรรม ทุก ประการ □ แล้ว ท่าน ก็ ยอม ทำ ตาม พระองค์ 16 และ พระเยซู เมื่อ พระองค์ ทรง รับ บัพ ตี ศ มา แล้ว ใน ทัน โคน นั้น ก็ เสด็จ ขึ้น จาก น้ำ และ ดู เกิด ท้องฟ้า ก็ แหวก ออก และ พระองค์ ได้ ทอด พระเนตร เห็น พระวิญญาณ ของ พระเจ้า เสด็จ ลง มา ดู จ นก เขา และ สถิต อยู่ บน พระองค์ 17 และ ดู เกิด มี พระสุรเสียง ตรัส จาก ฟา สวรรค์ ว่า □ท่าน ผู้ นี้ เป็น บุตร ที่ รัก ของ เรา เรา ชอบ ใจ ท่าน มาก □

4

พญามารทดลองพระเยซู (มก 1:12-13; ลก 4:1-13)

1 ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง² และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร³ เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันทักทูลว่า □ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร□⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า □มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า □มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า□□⁵ แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครเบธเสอี และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร⁶ แล้วทูลพระองค์ว่า □ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า □พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใด เท้าของท่านจะกระแทกหิน□□⁷ พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า □พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า □อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน□□⁸ อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร⁹ แล้วได้ทูลพระองค์ว่า □ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน□¹⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า □อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า □จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรน

นิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว □ □ 11 แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน (มก 1:14-15; ลก 4:14-15)

12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี 13 เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี 14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า 15 □ แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดน ข้างโน้น คือ กาลิลี แห่งบรรดาประชาชาติ 16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืด ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว □ 17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า **□จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว□**

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์ (มก 1:16-20; ลก 5:2-11)

18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตรกับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง 19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□จงตามเราเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา□** 20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้

ทรงเรียกเขา 22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี

23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย 24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย 25 และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนพากันข้ามโน้น ติดตามพระองค์ไป

5

การเทศนาสั่งสอนบนภูเขา เรื่องความสุขนิรันดร (ลก 6:20-49)

1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ 2 และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า 3 **บุคคลผู้ใดรู้สึกบรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา 4 บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม 5 บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก 6 บุคคลผู้ใดหวักระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุขเพราะเขาจะได้อัมบริบูรณ์ 7 บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขา**

จะได้รับพระกรุณา 8 บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า 9 บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า 10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่ายานาจจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา 11 เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข 12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบาปแห่งของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

คริสเตียนคือความสว่างและเกลือแห่งแผ่นดินโลก (มก 4:21-23; ลก 8:16-18)

13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ 14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ 15 ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น 16 จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ 18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แต่อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น 19

เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติ และสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ²⁰ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

พระคริสต์ทรงอธิบายถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

²¹ ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า อย่าฆ่าคน ถ้า ผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ²² ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า อ้ายบ้า ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า อ้ายโง่ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก ²³ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน ²⁴ จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้อง ผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน ²⁵ จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ ²⁶ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่น ไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ ²⁷ ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา ²⁸ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิง

นั่นแล้ว 29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก 30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 19:9; มก 10:2-10)

31 ยังมี คำกล่าวไว้ว่า □ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา □ 32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย 33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า □อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า □ 34 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์ 36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ 37 จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว

จงรักศรัทธู

38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า □ตาแทนตา และฟันแทนฟัน□ 39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทาง ไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน 43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า □จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู□ 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่าน อย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน 45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม 46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 47 ถ้าท่านหักท้าวแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 48 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบเหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ□

6

คนหน้าซื่อใจคดเสแสร้งว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา (มธ 6:16-18)

1 □จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ 2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทานอย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าชื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มีมือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น 4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าชื่อใจคด เพราะเขาขอรบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

แบบอย่างของการอธิษฐาน (ลก 11:1-4)

8 เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว 9 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ

10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก 11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ 12 และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น 13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน 14 เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย 15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาแสรังทำหน้าให้ผิดปกติเพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงซโลมทา ศีรษะและล้างหน้า 18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขูดช่องลักเอาไปได้ 20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ขโมยขูดช่อง

ลักเอาไปได้ 21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย 22 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง 23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด 24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน

25 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ 26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ 27 มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ 28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย 29 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาวโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง 30 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย พระองค์จะ

ไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ 31 เหตุฉะนั้น อย่า
 กระทบกระชวยว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม
 หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม 32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหา
 สิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ ว่าพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตใน
 สวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ 33 แต่
 ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความ
 ชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่ง
 ทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 34 เหตุฉะนั้น อย่ากระทบกระชวยถึง
 พรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็จะมีผลกระทบกระชวยสำหรับพรุ่งนี้
 เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พ้ออยู่แล้ว

7

อย่างกล่าวโทษผู้อื่น

1 อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ
 2 เพราะท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้อง
 ถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยเทนานอัน
 ไต ท่านจะได้รับดวงด้วยเทนานอันนั้น 3 เหตุไฉนท่านมองดู
 ผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อน
 ที่อยู่ในตาของตนเอง 4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้อง
 ของท่านว่า ให้เราเชี่ยผงออกจากตาของท่าน แต่ดูเถิด
 ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง 5 ท่านคนหน้าชื่อใจคด
 จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็น
 ได้ถนัด จึงจะเชี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ 6 อย่าให้
 สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร
 เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่าน
 ด้วย

พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ผู้อธิษฐาน (ลก 11:5-13)

7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิด ให้แก่ท่าน 8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ก็นำได้รับ คนที่แสวงหาก็ก็นำพบ และคนที่เคาะก็จักเปิดให้เขา 9 ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก่อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง 10 หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอกจากพระองค์

กฎทองคำ

12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์

คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป

13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก 14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้โดยคำสอนของเขา

15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มดอกแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า 16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลองุ่นจากต้นไม้นามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม 17 ดังนั้นแหละต้นไม้อะไรก็ตาม ต้นไม้อะไรก็ตามให้แต่ผลดี ต้นไม้อะไรก็ตามให้ผลเลว 18 ต้นไม้อะไรก็ตามให้ผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้อะไรก็ตามให้ผลดีก็ไม่ได้ 19 ต้นไม้อะไรก็ตามซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ 20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

21 มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า□ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้

22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ□ 23 เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า □เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา□

รากฐานสองชนิด (ลก 6:47-49)

24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา 25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา 26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย 27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก□ 28 ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

8

คนโรคเรื้อนหายป่วย

1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมาก ได้ติดตามพระองค์ไป 2 ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทำให้ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้□ 3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า □เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด□ ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า □อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย□

ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย (ลก 7:1-10)

5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์ 6 ทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก□ 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เราจะไปรักษาเขาให้หาย□ 8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 9 เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า □ไป□ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า □มา□ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า □จงทำสิ่งนี้□ เขาก็ทำ□ 10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนมากเท่านี้แม้ในอิสราเอล 11 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 12

แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไป
ในที่มีดภายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน□
13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า □ไปเถิด ท่านได้เชื่อ
อย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น□ และในเวลานั้นเอง ผู้รับ
ใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย (มก 1:29-34; ลก 4:38-41)

14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์
ก็ทอดพระเนตรเห็น แม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่
15 พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ไข่นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้น
ปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 16 พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมาก
ที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วย
พระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์
ก็ได้ทรงรักษาให้หาย 17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะ
โดยอิชยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า □ท่านได้แบกความเจ็บไข้
ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป□ 18 ครั้นพระเยซู
ทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้
พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากระไป

ทรงลองใจผู้ติดตามพระองค์ (ลก 9:57-62)

19 ขณะนั้นมี ธรรมจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า □
อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทาง
นั้น□ 20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □สุนัขจิ้งจอกยังมี โพรง
และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศิระษะ□
21 อีกคนหนึ่ง ในพวกสาวกของพระองค์ทูล พระองค์ว่า □
พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้า
พระองค์ก่อน□ 22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □จงตามเรา
มาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด□

พายุสงบลงด้วยพระดำรัสของพระเยซู (มก 4:36-41; ลก 8:22-25)

23 เมื่อ พระองค์ เสด็จ ลง เรือ พวก สาวก ของ พระองค์ ก็ ตามพระองค์ไป 24 ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่ 25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว□ 26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อ น้อย□ แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป 27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า □ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน□

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี (มก 5:1-21; ลก 8:26-40)

28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาตาราลแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิง ได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาดูร้ายนัก จนไม่มีใครใดอาจผ่านไปทางนั้นได้ 29 ดูเถิด เขา ร้องตะโกนว่า □พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้ออะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ□ 30 ไกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ 31 ผีเหล่านั้น ได้อ้อนวอนพระองค์ว่า □ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด□ 32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า □ไปเถอะ□ ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น 33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนครเล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่ มีผีเข้าสิงอยู่นั้น 34 ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระ

เยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียดจากเขตแดนของเขา

9

พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต (มก 2:3-12; ลก 5:18-26)

¹ และ พระองค์ ก็ เสด็จ ลง เรือ ข้าม ฟาก ไป ยัง เมือง ของ พระองค์ ² ดูเถิด เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า **ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว** ³ ดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า **คนนี้พูดหมิ่นประมาท** ⁴ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า **เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า** ⁵ **ที่จะว่า บาบของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว** หรือจะว่า **จงลุกขึ้นเดินไปเถิด** นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน ⁶ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า **จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด**) ⁷ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน ⁸ เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้าผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี (มก 2:14-20; ลก 5:27-35)

⁹ ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า **จงตามเรามาเถิด** เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป ¹⁰ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับ

พระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์¹¹ เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า □ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า□¹² เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า □คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ¹³ ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า □เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา□ ด้วยว่าเราได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่□¹⁴ แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ ทูลว่า □เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร□¹⁵ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้าและถุงหนัง (มก 2:21-22; ลก 5:36-39)

¹⁶ ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหุดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก¹⁷ และไม่มีผู้ใดเอาถุงหนังใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด ถุงหนังจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาถุงหนังใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้□

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย (มก 5:22-43; ลก 8:41-56)

¹⁸ เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขา นั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า □ลูกสาวของข้าพระองค์เพิ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของ

พระองค์จับตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก□ 19 ฝ่ายพระเยซู จึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ ตามไปด้วย 20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิ บสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์ 21 เพราะนางคิดในใจว่า □ถ้าเราแตะต้องฉลองพระองค์ เท่านั้น เราก็จะหายโรค□ 22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลัง ทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า □ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ□ นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ 23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปใน เรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็ นอ้นมากชุลมุนกันอยู่ 24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □จงถอย ออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลั บอยู่□ เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ 25 แต่เมื่อทรงจับฝูง คนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และ เด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น 26 แล้วกิตติศัพท์นั้นก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

ชายตาบอดสองคนกลับมองเห็นได้อีก

27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสอง คนตามพระองค์มาร้องว่า □บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้า พระองค์ทั้งหลายเถิด□ 28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปใน เรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัส ถามเขาว่า □เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้ □ เขาทูลพระองค์ว่า □เชื่อ พระเจ้าข้า□ 29 แล้วพระองค์ทรง ถูกต้องตาของพวกเขาดังนี้ □ให้เป็นไปตามความเชื่อของ เจ้าเถิด□ 30 แล้วตาของพวกเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรง กำชับเขาอย่างแข็งขันว่า □จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย□ 31 แต่ เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์

ทั่วแคว้นนั้น 32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์ 33 เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมู่มุคนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า □ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย □ 34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า □คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี □

คนทำการยังมีน้อยในภารกิจนี้ (มก 6:5-6; ลก 10:1-3)

35 พระเยซู ได้เสด็จ ดำเนิน ไป ตาม นคร และ หมู่บ้าน โดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษา โรค และความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย 36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็น ประชาชน ก็ทรง สงสาร เขา ด้วย เขา อิดโรย กระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะ ไม่มีผู้เลี้ยง 37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า □การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่ นักหนา แต่คนงานยังมีน้อยอยู่ 38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจง อ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์ □

10

ชื่ออัครสาวกสิบสองคนกับงานที่ทรงมอบให้ (มก 6:1-13; ลก 9:1-6)

1 เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ 2 อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับ

ยอห์นน้องชายของเขา ³ ฟิลิปและบาร์โธโลมิว โธมัสและ
 มัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลอบเบอัส
 ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส ⁴ ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคา
 ริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น ⁵ สิบสองคนนี้พระเยซูทรง
 ใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า **อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ**
และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย ⁶ **แต่จงไปหา**
แกะหลงของวงศัวานอิสราเอลดีกว่า ⁷ **จงไปปลางประกาศ**
พลางว่า อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว ⁸ **จงรักษาคน**
เจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้
ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้
เปล่าๆ ⁹ **อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้**
ในใส่ของท่าน ¹⁰ **หรือยามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสอง**
ตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า **เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้**
อาหารกิน ¹¹ **เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่า**
ใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่า
จะจากไป ¹² **ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือน**
นั้น ¹³ **ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่าน**
อยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติ
สุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน ¹⁴ **ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลาย**
และไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จง
สะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย ¹⁵ **เราบอกความ**
จริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและ
เมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น ¹⁶ **ดูเถิด เราใช้**
พวกท่านไปจุดแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่าน
จงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา ¹⁷ **แต่จงระวัง**
ผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล
และจะเขี่ยท่านในธรรมศาลาของเขา ¹⁸ **และท่านจะถูกนำ**

ตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ 19 แต่เมื่อเขามอบท่านไว้ นั่นอย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่าน ในเวลานั้น 20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน 21 แม้ว่าพื้ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย 22 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด 23 แต่เมื่อเขาชมเชยท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ปัญหาของสาวก

24 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน 25 ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผยหรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ 27 ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน 28 อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้ 29 นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ 30 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น 31 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่า

กว่านกกระจอกหลายตัว 32 เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย 33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา

34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้ นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา 35 ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี 36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน 37 ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา 38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา 39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด 40 ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา 41 ผู้ที่รับศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสดาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ผู้ชอบธรรมพึงได้รับ 42 และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้อ

11

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ลก 7:19-29)

2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป 3 ทูลถามพระองค์ว่า □ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น □ 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า □จงไปแจ้งแก่ยอห์นอัครทูตถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น 5 คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา 6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข □ 7 ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า □ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่ออดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ 8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์ 9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว และเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก 10 คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า □ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ ข้างหน้าท่าน □ 11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่ง

สวรรคัลก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก 12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรคัลก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ 13 เพราะคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้ 14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอเลียห์ซึ่งจะมานั้น 15 ใครมีหูจงฟังเถิด 16 เราจะเปรียบคนยุดนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน 17 กล่าวว่ □พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แกพวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ □ 18 ด้วยว่ยอห์นมากก็ไม่ได่กินหรือดื่ม และเขาว่า □มิผีเข้าสิงอยู่ □ 19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า □ดูเถิด นี่เป็นคนกินเดิบและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป □ แต่พระปญญาภิปรากฎว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปญญานั้น □

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามิได้กลับใจเสียใหม่ 21 □วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซอิดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซี้ถ้า กลับใจเสียใหม่มานานมาแล้ว 22 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า 23 และฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่การอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้

ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ ²⁴ แต่เราบอกแล้วว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า ²⁵ ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้ ²⁶ ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ขอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ²⁷ พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

การเชื่อเชิญที่ยิ่งใหญ่

²⁸ บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายเหนื่อยเป็นสุข ²⁹ จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน ³⁰ ด้วยว่าแอกของเราที่แบกง่าย และภาระของเราก็เบา

12

พระคริสต์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มก 2:23-28; ลก 6:1-5)

¹ ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน ² แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่า ดูก่อน สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต ³ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ **ซึ่งดา**

วิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว 4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่ปู้โรหิตพวกเดียว 5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกปู้โรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด 6 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก 7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า □เราประสงคความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา□ ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด 8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต□

ทรงรักษาชายมือลีบ (มก 3:1-6; ลก 6:6-11)

9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา 10 ดูกิจ มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า □การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่□ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้ นั้นจะไม่จับดูลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ 12 มนุษย์คนหนึ่งยอมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต□ 13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า □จงเหยียดมือออกเถิด□ เขาก็เหยียดออก และมีอนันท์ก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไร จึงจะฆ่าพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย

15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน 16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด 17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า 18 □ ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญานของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ 19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน 20 ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หักใส่ตะเกียงเป็นคว้นแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ 21 และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน □

ชายมีผีสิงได้รับการรักษา พวกฟาริสีกล่าวหาว่าเป็นโดย
ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล (มก 3:23-30; ลก 11:14-23)

22 ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้ 23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า □ คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ □ 24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า □ ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น □ 25 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า □ **ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้าชาตानขับชาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ 27 และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใคร**

เล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน 28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้านี้มาถึงท่านแล้ว 29 หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มื่กำลังมาก และปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มื่กำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ 30 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ (มก 3:29-30)

31 เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ 32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย (ลก 6:43-45)

33 จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลว และผลของต้นไม้ก็เลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน 34 โอ ชาติงูร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้ว จะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ 35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว 36 ฝ่ายเรากล่าวเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา 37 เหตุว่าที่เจ้าจะพันโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า□

โยนาห์คือตัวอย่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (ลก 11:29-44)

38 คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า □อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นหมายสำคัญจากท่าน□ 39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า □คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ 40 ด้วยว่า □โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน□ ฉะนั้นบุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น 41 คนชาตินี้นะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาตินี้นะเวห์ได้กลบฝังใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่ 42 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่

บ้านปลายของผู้ที่มุ่งหมายหวังฟังความดีของตนเอง (ลก 11:24-26)

43 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย 44 แล้วมันก็จะกล่าวว่ □ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น□ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว 45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นึ่งร้ายกว่าตอนแรก คนชาติช้านี้ก็จะเป็นอย่างนั้น□

ผู้ประพุดิตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็เปรียบเหมือน
ญาติพี่น้องของพระคริสต์ (มก 3:31-35; ลก 8:19-21)

46 ขณะที่พระองค์ยัง ตรัส กับ ประชาชน อยู่ นั้น ดู เกิด
มารดา และ พวก น้อง ชาย ของ พระองค์ พา กัน มา ยืน อยู่
ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์ 47 แล้วมีคนหนึ่งทูล
พระองค์ว่า □ดูเกิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืน
อยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์□ 48 แต่พระองค์
ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า □ใครเป็นมารดาของเรา ใคร
เป็นพี่น้องของเรา□ 49 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทาง
พวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า □ดูเกิด นี้เป็นมารดาและ
พี่น้องของเรา 50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดา
ของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิง
และมารดาของเรา□

13

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มก 4:1-20; ลก 8:4-15)

1 ใน วัน นั้นเอง พระเยซู ได้ เสด็จ จาก เรือ น ไป ประทับ ที่
ชายทะเล 2 มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึง
เสด็จลง ไป ประทับ ใน เรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่
บนฝั่ง 3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการ เป็น คำ
อุปมาว่า □ดูเกิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และ
เมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากิน
เสีย 5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอก
ขึ้น โดยเร็ว เพราะดิน ไม่ลึก 6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผด
เผา เพราะราก ไม่มีจึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม
ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย 8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิด
ผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง 9 ใครมีหู
จงฟังเถิด□ 10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า □เหตุ

โฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา 11 พระองค์ตรัสตอบ
 เขาว่า ๑ เพราะว่าคุณลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์
 ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้
 12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้
 ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา 13 เหตุ
 ฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็
 เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ 14
 คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ๑ พวก
 เจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับ
 รู้ 15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง
 และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของ
 เขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา
 และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการรักษาเขาให้หาย 16 แต่
 ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็
 เป็นสุขเพราะได้ยิน 17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
 ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนา
 จะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และ
 อยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มีเคยได้ยิน
 18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพี
 ชนั้น 19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่
 เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย
 นั้นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง 20 และผู้ที่รับเมล็ด
 ซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพินหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ
 แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี 21 แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทน
 อยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการขัดแย้งต่างๆ
 เพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกเสีย 22 ผู้ที่รับเมล็ดซึ่ง
 ตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความ

กังวลตามธรรมชาติของโลก และการล่องลอยแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล 23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง□

คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า □อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่ง ได้หว่านพืชดีในนาของตน 25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป 26 ครั้นตื่นเช้านั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย 27 พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า □นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน□ 28 นายก็ตอบพวกเขาว่า □นี่เป็นการกระทำของศัตรู□ พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า □ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ□ 29 แต่นายตอบว่า □อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมาน จะถอนข้าวสาลีด้วย 30 ให้ทั้งสองจำเจริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า □จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา□ □ □

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มก 4:30, 32)

31 พระองค์ยัง ตรัส คำ อุปมา อีก ข้อ หนึ่ง ให้ เขา ฟัง ว่า □อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เมล็ด พันธุ์ พัก กาด เมล็ด หนึ่ง ซึ่ง ชาย คน หนึ่ง เอา ไป เพาะ ลง ใน ไร่ ของ ตน 32 เมล็ดนั้นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้ว วัถุที่ใหญ่ที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย และจำเจริญเป็นต้นไม้อันใหญ่ในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้□

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (ลก 13:20-21)

33 พระองค์ยัง ตรัส คำ อุปมา ให้ เขา ฟัง อีก ข้อ หนึ่ง ว่า
 □อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เชื้อ ซึ่ง ผู้ หญิง คน
 หนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด□
 34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา
 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย 35 ทั้งนี้
 เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์
 ว่า □เราจะอัปปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิด
 ช่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก□

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จ
 เข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูล
 ว่า □ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจ
 คำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในเวลานั้น□ 37 พระองค์ตรัสตอบ
 เขาว่า □ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์ 38 นานั้น
 ได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร
 แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย 39 ศัตรูผู้หว่าน
 ข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลก
 นี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ 40 เหตุฉะนั้น เขา
 เก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้
 ก็จะเป็นอย่างนั้น 41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของ
 ท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่
 ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักรของท่าน 42 และจะทิ้งลง
 ในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดา
 ของเขาจุดดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน
 ขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสีย
 อีก และเพราะความประดีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไป
 ซื้อทุ่งนานั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคามาก

45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน
 พ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี 46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมี
 ราคามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน
 อวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด 48 ซึ่งเมื่อเต็ม
 แล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ในภาชนะ แต่ที่
 ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย 49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่าง
 นั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคน
 ชอบธรรม 50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะ
 มีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า
 □ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ□ เขาทูลตอบ
 พระองค์ว่า □เข้าใจ พระเจ้าข้า□ 52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขา
 ว่า □เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอน
 ถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอา
 ทั่งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน□

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ

53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น 54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า □คนนี้มีสติปัญญาและการอธิรฤทธิ์อย่างนี้มาจากไหน 55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ 56 และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็ออยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน□ 57 เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า □**ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน**□ 58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอธิรฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

14

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ (มก 6:14-29; ลก 9:7-9)

1 ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู 2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า □ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอธิรฤทธิ์ได้□ 3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปน้องชายของตน 4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า □ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา□ 5 ถึงเฮโรดอยากจะทำยอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่า เป็นศาสดาพยากรณ์ 6 แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโร

ดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เดินร่ำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดขบใจ ⁷ เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น ⁸ บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า □ขอศิระชะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้ หม่อมฉันที่นี่เพคะ□ ⁹ ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เสร์้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ ¹⁰ แล้วก็ใช้คนไปตัดศิระชะยอห์นในคุก ¹¹ เขาจึงเอาศิระชะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา ¹² ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนห้าพันคน (มก 6:30-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1-14)

¹³ เมื่อพระเยซูทรงได้ยืนแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั้น ไปยังที่เบลีสิวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยืน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป ¹⁴ ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย ¹⁵ ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า □ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เป็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง□ ¹⁶ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า □เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด□ ¹⁷ พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า □ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น□ ¹⁸ พระองค์จึงตรัสว่า □เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่

เถิด 19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง 20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ (มก 6:45-56; ยน 6:15-21)

22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟาก ไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอสั่งประชาชนกลับบ้าน 23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว 24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่ 25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก 26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า **□เป็นผี□** เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว 27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **□จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย□**

เปโตรสงสัยและจมลง

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า **□พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์□** 29 พระองค์ตรัสว่า **□มาเถิด□** เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู 30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า **□พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย□** 31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรง

เอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า **□โอ คนมีความ
เชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม□** 32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือ
แล้ว ลมก็สงบลง 33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการ
พระองค์ทูลว่า **□พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง
แล้ว□** 34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเน
ซาเรท 35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไป
บอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้า
พระองค์ 36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แตะ
ต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แตะต้องแล้วก็
หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

15

ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 7:1-23)

1 ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุง
เยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า 2 **□ทำไมพวกสาวกของท่าน
จึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเขามีได้
ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร□** 3 แต่พระองค์ได้ตรัสตอบ
เขาว่า **□เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า
ด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า** 4 **เพราะว่าพระเจ้าได้
ทรงบัญญัติไว้ว่า □จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน□ และ
□ผู้ใดด่าแข่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึง
ตาย□** 5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า **□ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดา
มารดาว่า □สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน
สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว□** 6 **ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิ
ดามารดาของตน□** อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระ
บัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไป เพราะเห็นแก่ประเพณีของ
พวกท่าน 7 **ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึง**

พวกท่านถูกแล้วว่า 8 □ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 9 เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน□ □ 10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า □จงฟังและเข้าใจเถิด 11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน□ 12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า □พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก□ 13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า □ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย 14 ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ□ 15 ฝ่ายเยโตรทูลพระองค์ว่า □ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด□ 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า □ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ 17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป 18 แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 19 ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดผีผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ 20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน□

ลูกสาวของหญิงชาติคานาอัน ได้รับการรักษาให้หาย (มก 7:24-30)

21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน 22 ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคน

หนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก 23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า โอ ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา 24 พระองค์ตรัสตอบว่า **เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศวานอิสราเอล** 25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า **พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด** 26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า **ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร** 27 หญิงนั้นทูลว่า **จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน** 28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า **โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด** และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค (มก 7:31-37)

29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้น ไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น 30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พาคคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแหบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย 31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มก 8:1-9)

32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า **เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว**

และไม่มียาอาหารจะกิน เราไม่ยอมให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กล่าวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง□ 33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า □ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้□ 34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า □ท่านมีขนมปังกี่ก้อน□ เขาทูลว่า □มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว□ 35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน 36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน 37 และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม 38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก 39 พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

16

พวกฟาริสีหันมาสนใจคร่ำครวญขอหมายสำคัญ (มก 8:10-12)

1 พวกฟาริสี กับ พวกสะดูสี ได้มาทูลถามพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น 2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า □พอดกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า □รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง□ 3 ในเวลาเช้าท่านพูดว่า □วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว□ โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ 4 คนชาติชั่ว และเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น□ แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา 5 ฝ่าย

พวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมนำขนมปังไปด้วย

เชื่อเป็นสัญญาณลักษณะแสดงถึงคำสอนที่ผิด (มก 8:13-21)

⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี□** ⁷ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า **□เพราะเหตุที่เรามิได้นำขนมปังมา□** ⁸ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า **□โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้ขนมปังมา** ⁹ ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ก็กระบุง ¹⁰ หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ก็กระบุง ¹¹ เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ว่าให้ท่านระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี□ ¹² แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

¹³ ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า **□คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด□** ¹⁴ เขาจึงทูลตอบว่า **□บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์□** ¹⁵ พระองค์ตรัสถามเขาว่า **□แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด□** ¹⁶ ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า **□พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่□**

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ**
 18 ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า **ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้** 19 เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่านท่าน จะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์□ 20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการตรึงบนไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (มก 8:31-38; ลก 9:22-27)

21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมาน หลายประการ จากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ 22 ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า **□พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย□** 23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า **□อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์□** 24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า **□ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา**

ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา ²⁵ เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ²⁶ เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา ²⁷ เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน ²⁸ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน□

17

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

¹ ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง ² แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง ³ ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ ⁴ ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า □พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง□ ⁵ เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า □ท่านผู้นี้เป็น

บุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด 6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ขบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก 7 พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า **จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย** 8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว 9 ขณะที่ลงมาจากภูเข เขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า **นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่างบอกเล่าแก่ผู้ใด จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย** 10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า **เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน** 11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม** 12 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขารู้จักท่านไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน 13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกเก้าคนขาดฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา (มก 9:14-29; ลก 9:37-43)

14 ครั้น พระเยซู กับ เหล่าสาวก มาถึง ผุ่งชน แล้ว มีชายคนหนึ่ง มาหา พระองค์ คุก เข่า ลง ต่อ พระองค์ และ ทูล ว่า 15 **พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ** 16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้ 17 พระเยซูตรัสตอบว่า **โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่าน ไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด** 18 พระเยซูจึงตรัสสำทับผีนั้น มันก็ออกจากเขา เด็กก็หาย

เป็นปกติตั้งแต่เวลานั้นเอง 19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า □เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้□ 20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า □จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น□ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย 21 แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร□

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ (มก 9:30-32; ลก 9:43-45)

22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย 23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่□ พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า □อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ□ 25 เปโตรตอบว่า □เสีย□ เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงก้มเขาไว้ แล้วตรัสว่า □ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น□ 26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า □เก็บจากผู้อื่น□ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย 27 แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่าน

จงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขา สำหรับเรากับท่านเถิด□

18

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด (มก 9:33-37; ลก 9:46-48)

1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า □ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์□ 2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา 3 แล้วตรัสว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย 4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา 6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า 7 วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ 9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก 10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วย

เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของ
 เขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตใน
 สวรรค์

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (ลก 15:1-7)

11 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหาย
 ไปนั้นให้รอด 12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมี
 แกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละ
 แกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้น
 หรือ 13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น
 เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ได้หลงหาย
 นั้น 14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
 ไม่ทรงปรารภณาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไป
 เลย

การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน

15 หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จง
 ไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟัง
 ท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา 16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำ
 คนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อ
 ทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ 17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไป
 แจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้
 ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี 18 เรา
 บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดใน
 โลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลก
 ก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้²⁰ ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆ ในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางเขาที่นั่น□

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ (มก 11:25; ลก 17:3-4)

21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ□ 22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด 23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน 24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า 25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ 26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า □ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น□ 27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป 28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า □จงใช้หนี้ให้ข้า□ 29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า □ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น□ 30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น 31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึง

นำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขาตน 32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้นั้นมาสั่งว่า □โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ่อนน้อมเรา 33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ□ 34 แล้วเจ้านายของเขาก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด 35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง□

19

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 2 ผู้งชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึงเรื่องการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; มก 10:1-12; ลก 16:18)

3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า □ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดๆก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่□ 4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม □ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง□ 5 และตรัสว่า □เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน□ 6 เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรง

ผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย□ 7 เขา จึงทูลถามพระองค์ว่า □ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำ หนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้□ 8 พระองค์ตรัสแก่เขา ว่า □โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะ ใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น 9 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะ เหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิด ประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิด ประเวณีด้วย□ 10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า □ถ้า ภรรยาของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การ สมรสก็ไม่ดีเลย□ 11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า □มิใช่ทุกคน จะรับประพฤติดังตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติดี 12 ด้วยว่าผู้ที่เป็นชั้นที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ ที่มนุษย์กระทำให้เป็นชั้นที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นชั้นที่ เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอา เล็ด□

พระเยซูทรงอวยพระพรแก่เด็กๆ (มก 10:13-16; ลก 18:15-17)

13 ขณะนั้น เขาพาเด็ก เล็กๆ มาหาพระองค์ เพื่อจะให้ พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้าม ปราบไว้ 14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า □จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้า มาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น□ 15 เมื่อพระองค์ทรงวาง พระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั้น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มก 10:17-30; ลก 10:25-30)

16 คุณเถิด มี คนหนึ่ง มา ทูล พระองค์ว่า □ท่าน อาจารย์ ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้า จะต้องทำ ดี ประการ ไດ จึง จะ ได้ ชีวี

ตัน รัน ดร์ □ 17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ท่านเรียกเราว่า
 ประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียว
 คือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิต ก็ให้ถือรักษา
 พระบัญญัติไว้ □ 18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า □คือพระบัญญัติ
 ข้อใดบ้าง □ พระเยซูตรัสว่า □อย่ากระทำการฆาตกรรม
 อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยาน
 เท็จ 19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อน
 บ้านเหมือนรักตนเอง □ 20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า □ข้อ
 เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่ม
 มา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง □ 21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า
 □ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน จงไปขายบรรดา
 สิ่งของ ซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมี
 ทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา □ 22 เมื่อคนหนุ่ม
 ได้ยินถ้อยคำนั้น เขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่ง
 ของเป็นอันมาก 23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์
 ว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าไป
 อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก 24 เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า
 ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของ
 พระเจ้า □ 25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจ
 มาก จึงทูลว่า □ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้ □ 26 พระเยซูทอด
 พระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า □ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็น
 ไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง □

บรรดาอัศวินสาวกจะพิพากษาอิสราเอลสิบสองตระกูล

27 แล้วเปโตร ทูล พระองค์ว่า □ดูเถิด ข้า พระองค์ ทั้ง
 หลาย ได้สละสิ่ง สสารพัต และ ได้ติดตาม พระ องค์ มา พวก
 ข้าพระองค์จึง จะ ได้ อะไร บ้าง □ 28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า
 □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ใน โลก ใหม่ คราว เมื่

อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล 29 ทุกคนที่ได้กลับบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก 30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น□

20

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

1 □ด้วยว่า อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เปรียบ เหมือน เจ้าของ บ้าน คนหนึ่ง ออก ไป จ้าง คนทำงาน ในสวนองุ่น ของตน แต่ เวลาเช้าตรู่ 2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาไรอันแล้ว จึงใช้ ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา 3 พอเวลาประมาณสามโมง เช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆ กลาง ตลาด 4 จึงพูดกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร□ แล้ว เขาก็พากันไป 5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน 6 ประมาณบ่ายห้าโมง ก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆ จึงพูดกับ เขาว่า □พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆตลอดวันทำไม□ 7 พวกเขา ตอบเจ้าของบ้านว่า □เพราะ ไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า□ เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า □ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร□ 8 ครั้น ถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า □จง เรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงาน

สุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก □ 9 คนที่มาทำงานเวลาประมาณ บ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน 10 ส่วนคนที่มา ที่แรกนี้กว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนา รียนเหมือนกัน 11 เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของ บ้าน 12 ว่า □ พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และ ท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำ กลางแดดตลอดวัน □ 13 ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่ง ในพวกนั้นว่า □ สหายเอ๋ย เรามีได้โง่งานเลย ท่านได้ตกลง กับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ 14 รับค่าจ้างของ ท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากั นกับท่าน 15 เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเอง นั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาตา ร้อนเมื่อเห็นเราใจดี □ 16 อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้าย จะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย □

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การ สิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 12:38-42; 16:21-28; 17:22-23; มก 10:32-34; ลก 18:31-34)

17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัส กับเขาว่า 18 □ ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับ พวกบุโรหิตใหญ่ และ พวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับ โทษท่านถึงตาย 19 และจะมอบท่าน ไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยิ่นติ และ ให้ตรึง ไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมา ใหม่ □

มารดาคนหนึ่งทูลขอความยิ่งใหญ่ให้แก่บุตรชายของนาง (มก 10:35-45)

20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการ ทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์ 21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า **□ท่านปรารถนาอะไร□** นางทูลพระองค์ว่า **□ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนี้นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง□** 22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า **□ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะดีมีนั้นท่านจะดีมีได้หรือ และบำเพ็ญศمانั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ□** เขาทูลพระองค์ว่า **□พวกข้าพระองค์ทำได้□** 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□ท่านจะดีมีจากถ้วยของเรา และรับบำเพ็ญศมาด้วยบำเพ็ญศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะทำให้แก่ผู้นั้น□** 24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น 25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า **□ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าของเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ** 26 **แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะไ้ได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย** 27 **ถ้าผู้ใดใครจะไ้ได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน** 28 **อย่างทีบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก□**

ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีก (มก 10:46-52; ลก 18:35-43)

29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ฟองชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป 30 และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด 31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้นิ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด 32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า **ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน** 33 พวกเขาทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น 34 พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

21

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มิชยชนะ (ศคย 9:9; มก 11:1-10; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน 2 ตรัสสั่งเขาว่า **จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จงมาให้เรา** 3 **ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์** แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที 4 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวณะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า 5 **จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน** 6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้ 7 จึงจงแม่ลากับลูกของมันมา และเอา

เสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลาขึ้น 8 ผู้คนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน 9 ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า □โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด □ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮซันนา□ ในที่สุด□ 10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า □ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด□ 11 ฝูงชนก็ตอบว่า □นี่คือเยซูสศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี□

พระเยซู ทรงชำระล้าง พระวิหาร เป็นครั้งที่สอง (มก 11:15-18; ลก 19:45-47)

12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย 13 และตรัสกับเขาว่า □มีพระวจนะเขียนไว้ว่า □นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน□ แต่เจ้าทั้งหลายมักกระทำให้เป็น □ถ้ำของพวกโจร□ □ 14 คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย 15 แต่เมื่อพวกเขาโกรธใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า □โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด□ เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง 16 และจึงทูลพระองค์ว่า □ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า □จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนมท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้□ □ 17 พระองค์ได้ทรง

ละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

มะเดื่อถูกสาปก็เหี่ยวแห้งไป (มก 11:12-14, 20-24)

18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร 19 และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า **□เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป□** ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป 20 ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจแล้วว่า **□เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด□** 21 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีใจสัตย์ ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า **□จงถอยไปลงทะเล□** ก็สำเร็จได้ 22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้□**

พระเยซูกับสิทธิอำนาจของพระองค์ (มก 11:27-33; ลก 20:1-8)

23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า **□ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน□** 24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด 25 คือ บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์□** เขาได้ปรึกษากันว่า **□ถ้าเราจะว่า **□มาจากสวรรค์□** ท่านจะถามเราว่า **□เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า□** 26**

แต่ถ้าเราจะว่า □มาจากมนุษย์□ เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์□ 27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า □พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ□ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน

28 แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า □ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด□ 29 บุตรคนนั้นตอบว่า □ข้าพเจ้าไม่ไป□ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ 30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า □ข้าพเจ้าไปขอรับ□ แต่ไม่ไป 31 บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า□ เขาทูลตอบพระองค์ว่า □คือบุตรคนแรก□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็นำเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย 32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้กลับใจเชื่อยอห์น

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่ซื่อสัตย์ (ออสย 5:1-7; มก 12:1-9; ลก 20:9-19)

33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อจ่ายน้ำในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 34 ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น 35 และคนเช่าสวน

นั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เขียนตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง 36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเข่าสวนก็ได้ทำแกเข่าอย่างนั้นอีก 37 ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า □พวกเข่าสวนจะเคารพบุตรชายของเรา□ 38 แต่เมื่อบรรดาคนเข่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า □คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย□ 39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย 40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเข่าสวนเหล่านั้น□ 41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า □เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเข่าอื่นๆที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป□ 42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า □ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา□ 43 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น 44 ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใดก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง□ 45 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา 46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

22

คำอุปมาเกี่ยวกับพิธีอภิเษกสมรส (ลก 14:16-24)

¹ พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า ² □อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน ³ แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา ⁴ ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รัสสั่งว่า □ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด □ ⁵ แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไ่ไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย ⁶ ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอภัยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย ⁷ แต่ครั้งกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทัพไป ปรานปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย ⁸ แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า □งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน ⁹ เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้ □ ¹⁰ ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก ¹¹ แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส ¹² ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า □สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส □ ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก ¹³ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า □จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่มิดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน □ ¹⁴ ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย □

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเขาเกี่ยวกับภาษี
ภาษี (มก 12:13-17; ลก 20:20-26)

15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิด
ใน ถ้อยคำ ของพระองค์ได้อย่างไร 16 พวกเขาจึง ใช้พวก
สาวกของตนกับพวกเฮโรด ให้ไปทูลพระองค์ว่า □อาจารย์
เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และ
สั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจผู้
ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด 17 เหตุฉะนั้น ขอโปรด
บอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะ
ส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชาบัญญัติหรือไม่
□ 18 แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาดังนั้น
จึงตรัสว่า □พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม 19 จงเอาเงินที่
'จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน□ เขาจึงเอาเงินตราเหรียญ
หนึ่งถวายพระองค์ 20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า □รูปและคำ
จารึกนี้เป็นของใคร□ 21 เขาทูลพระองค์ว่า □ของซีซาร์□ แล
วพระองค์ตรัสกับเขาว่า □เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวาย
แก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า□ 22 ครั้น
เขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาด
ใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเขาเกี่ยวกับภาษี
จากความตาย (มก 12:18-27; ลก 20:27-38)

23 ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าว
ว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์
24 □อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า □ถ้าผู้ใดตายยังไม่มียูตร ก็
ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้□ 25 ในพวก
เรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่
มียูตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย 26 ฝ่ายคนที่สองที่สาม

ก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย 28 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า 30 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์ 31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า 32 □เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ□ พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น□ 33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มก 12:28-34; ลก 10:25-28)

34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกเขาสะดุ้งนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน 35 มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า 36 □อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด □ 37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า □□จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า□ 38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ 39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ □จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง□ 40 พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้□

คำถาม เกี่ยวกับ บุตร ของ ดาวิด (มก 12:35-37; ลก 20:41-44)

41 เมื่อ พวก ฟา ริ สี ยัง ประชุม กัน อยู่ ที่ นั้น พระ เยชู ทรง ถาม พวก เขา 42 □ พวก ท่าน คิด อย่าง ไร ด้วย เรื่อง พระ คริสต์ พระ องค์ ทรง เป็น บุตร ของ ผู้ ไใด □ เขา ตอบ พระ องค์ ว่า □ เป็น บุตร ของ ดาวิด □ 43 พระ องค์ ตรัส ถาม เขา ว่า □ ถ้า อย่าง นั้น เป็น ไฉน ดาวิด โดย เดช พระ วิญญาณ จึง ได้ เรียก พระ องค์ ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า และ รับ สั่ง ว่า 44 □ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรัส กับ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ ข้า พเจ้า ว่า จง นั่ง ที่ ขวา มือ ของ เรา จน กว่า เรา จะ กระทำ ให้ ศัตรู ของ ท่าน เป็น แทน รอง เท้า ของ ท่าน □ 45 ถ้า ดาวิด เรียก พระ องค์ ว่า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า พระ องค์ จะ เป็น บุตร ของ ดาวิด อย่าง ไร ได้ □ 46 ไม่มี ผู้ หนึ่ง ผู้ ไใด อาจ ตอบ พระ องค์ สัก คำ หนึ่ง ตั้ง แต่ วัน นั้น มา ไม่มี ใคร กล้า ซักถาม พระ องค์ ต่อ ไป

23

พวก ธรรมาจารย์ และ พวก ฟา ริ สี หลง ตัว เอง ว่า เป็น คน ชอบ ธรรม (มก 12:38-40; ลก 20:45-47)

1 ครั้ง นั้น พระ เยชู ตรัส กับ ผุ่ ง ชน และ พวก สาวก ของ พระ องค์ 2 ว่า □ พวก ธรรมาจารย์ กับ พวก ฟา ริ สี นั่ง บน ที่ นั่ง ของ โมเสส 3 เหตุ ฉะนั้น ทุก สิ่ง ซึ่ง เขา สั่ง สอน พวก ท่าน จง ถือ ประพฤติ ตาม เว้น แต่ การ กระทำ ของ เขา อย่า ได้ ทำ ตาม เลย เพราะ เขา เป็น แต่ ผู้ สั่ง สอน แต่ เขา เอง หา ทำ ตาม ไม่ 4 ด้วย เขา เอา ภาระ หนัก และ แบก ยา กวาง บน บ่า มนุษย์ ส่วน เขา เอง แม้ แต่ นิ้ว เดียว ก็ ไม่ จับ ต้อง เลย 5 การ กระทำ ของ เขา ทุก อย่าง เป็น การ อวด ให้ คน เห็น เท่านั้น เขา ใช้ กสิ กพระ บัญญัติ อย่าง ใหญ่ สวม เสื้อ ที่ มี พู่ ห้อย อัน ยาว 6 เขา ชอบ ที่ อัน มี เกียรติ ใน

การเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา 7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ๐รับบี ๐รับบี ๐รับบี 8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ๐รับบี ๐ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด 9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์ 10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ๐นาย ๐ ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ 11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย 12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

วิบัติแก่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี (มก 12:38-40; ลก 20:47)

13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ 14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้ารับเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น 15 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจาริต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า 16 วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า ๐ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ ๐ 17 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่ง

กระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ 18 และว่า □ผู้ใดจะปฏิบัติอย่าง
 อ่างแทนบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิบัติ
 อย่างเครื่องตั้งถวายบนแทนบูชานั้น ผู้นั้นต้องกระทำตาม
 คำปฏิญาณ□ 19 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า
 เครื่องตั้งถวายหรือแทนบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้น
 ศักดิ์สิทธิ์ 20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิบัติอย่างแทนบูชา ก็
 ปฏิญาณอย่างแทนบูชา และสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแทนบูชาน
 นั้น 21 ผู้ใดจะปฏิบัติอย่างพระวิหาร ก็ปฏิบัติอย่างพระ
 วิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น 22 ผู้ใด
 จะปฏิบัติอย่างสวรรค์ ก็ปฏิบัติอย่างพระที่นั่งของพระเจ้า
 และอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น 23 วิบัติแก่เจ้า
 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวก
 เจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแหน ยีหฺร่าและขมิ้น ส่วนข้อ
 สำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตา
 และความเชื่อนั้น ได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้
 ทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย 24 คนนำทาง
 ตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป 25 วิบัติแก่
 เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วย
 เจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็ม
 ด้วยโจรกรรมและการมัวเมากิเลส 26 พวกฟาริสีตาบอด
 จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะ
 ได้สะอาดด้วย 27 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวก
 ฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝัง
 ศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างใน
 เต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด 28 เจ้า
 ทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์
 ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจ

คด และความชั่วช้า 29 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมในหังดงาม 30 แล้วกล่าวว่า □ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้□ 31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น 32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด 33 เจ้าพวกงู เจ้าซาตัญร้าย เจ้าจะพันการลงโทษในนรกอย่างไรได้ 34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆ ไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เชี่ยนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ช่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง 35 ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย 36 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงพิตหวังต่อกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

37 โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ที่ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 38 ดูเถิด □บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า□ 39 ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่ □ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ□ □

24

การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร (มก 13:1-13; ลก 21:5-19)

1 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาซัดักทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร 2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **□ สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้ □** 3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า **□ ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้ □** 4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□ ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง 5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่ **□ เราเป็นพระคริสต์ □** เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 6 ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง 7 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ 8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก 9 ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆ จะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา 10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไป และทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน 11 จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้**

หลงไป 12 ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป 13 แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด 14 ชาวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มก 13:14-23)

15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ซึ่ง กระทำให้ เกิดการรกร้าง ว่าง เปล่า ที่ดาเนียล ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด) 16 □เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนี ไปยังภูเขาทั้งหลาย 17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้า หลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน 18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 19 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ 20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต 21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย 22 และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 23 ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า □ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้□ หรือ □อยู่ที่โน่น□ อย่าได้เชื่อเลย 24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่ และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง 25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว 26 เหตุ

ฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า □ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ใน
 ถิ่นทุรกันดาร□ ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า □ดูเถิด อยู่ที่ห้อง
 ลับ□ ก็จงอย่าเชื่อ

บุตรม นุษย์จะ เสด็จ กลับ มา พร้อม ด้วย สง่า ราศี (มก
 13:24-27; ลก 21:25-36)

27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศ
 ตะวันตกนั้นได้ การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นนั้นนั้น
 28 ด้วยว่าหากศพอยู่ที่ไหน ฝูงนกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่
 นั้น 29 แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว □
 ดวงอาทิตย์จะมีดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาว
 ทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในห้องฟ้าจะ
 สะเทือนสะท้านไป□ 30 เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์
 จะปรากฏขึ้นในห้องฟ้า □มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์
 □ แล้วเขาจะเห็น □บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในห้องฟ้า□
 พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 31 พระองค์
 จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอัน
 ดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล
 ้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้าง
 โนน

จากความทุกข์เวทนาถึงการเสวยสุขพันปีของพระองค์
 (มก 13:28-29; ลก 21:29-31)

32 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ
 'อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 33 เช่น
 นั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุ
 การณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว 34 เราบอกความจริงแก่
 ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้ง

ปวงนี้จะสำเร็จ ³⁵ ฟาและดินจะล่วงไป แต่คำของเราจะ
สูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาอย่าง ไม่คาดหมายของพระ
คริสต์ (มก 13:32-37; ลก 21:34-36)

³⁶ แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ใน
สวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว ³⁷ ด้วยสมัยของ
โนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น
ด้วย ³⁸ เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กิน
และดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึง
วันที่โนอาห์เข้าในนาวา ³⁹ และน้ำท่วมได้มากกว่าดเอาพวก
เขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะ
เป็นฉันนั้นด้วย ⁴⁰ เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับ
คนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง ⁴¹ หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่
จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง ⁴² เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวัง
อยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมา
เวลาใด ⁴³ จงจำไว้อย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้
ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะเลง
เรือนของเขาได้ ⁴⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อม
ไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะ
เสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

⁴⁵ ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือ
พวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา ⁴⁶ เมื่อนายมาพบ
เขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข ⁴⁷ เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดา
ข้าวของของท่านทุกอย่าง ⁴⁸ แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วนั้นจะคิดใน

ใจว่า □ นายของข้าคงมาซ้ำ□ 49 แล้วจะตั้งต้นโยยติเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา 50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ 51 และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน□

25

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

1 □เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว
2 ในพวกเธอเป็นคนที่มียี่สิบห้าแอมป์ และเป็นคนโง่ห้าคน
3 พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่ 4 แต่คนที่มียี่สิบห้าแอมป์นั้นได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย 5 เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป 6 ครั้นเวลาที่เที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า □ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด□
7 บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน 8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มียี่สิบห้าแอมป์ว่า □ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่□ 9 พวกที่มียี่สิบห้าแอมป์จึงตอบว่า □ทำอย่างนั้น ไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า□ 10 เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบาวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด 11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า □ท่านเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย□ 12 ฝ่ายท่านตอบว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน□ 13

เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวัน หรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

14 อาณาจักร แห่ง สวรรค์ยัง เปรียบ เหมือน ชาย ผู้หนึ่ง จะ ออกเดินทาง ไปยัง เมือง ไกล จึง เรียกพวก ผู้รับ ใช้ ของ ตน มา และ ฝาก ทรัพย์ สมบัติ ของ เขา ไว้ 15 คน หนึ่ง ท่าน ให้ ห้า ตะลันต์ คน หนึ่ง สอง ตะลันต์ และ อีก คน หนึ่ง ตะลันต์ เดียว ตาม ความ สามารถ ของ แต่ละ คน แล้ว ท่าน ก็ ออกเดินทาง ทันที 16 คน ที่ ได้รับ ห้า ตะลันต์ นั้น ก็ เอา เงิน นั้น ไป คู่ค้า ขาย ได้ กำไร มาก อีก ห้า ตะลันต์ 17 คน ที่ ได้รับ สอง ตะลันต์ นั้น ก็ ได้ กำไร อีก สอง ตะลันต์ เหมือน กัน 18 แต่ คน ที่ ได้รับ ตะลันต์ เดียว ได้ ขุด หลุม ซ่อน เงิน ของ นาย ไว้ 19 ครั้น อยู่ มา ช้านาน นาย จึง มา คิด บัญชี กับ ผู้รับ ใช้ เหล่า นั้น 20 คน ที่ ได้รับ ห้า ตะลันต์ ก็ เอา เงิน กำไร อีก ห้า ตะลันต์ มา ชี้แจง ว่า □ นาย เจ้า ข้า ท่าน ได้ มอบ เงิน ห้า ตะลันต์ ไว้ กับ ข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้า ได้ กำไร มาก อีก ห้า ตะลันต์ □ 21 นาย จึง ตอบ เขา ว่า □ ดี แล้ว เจ้า เป็น ผู้รับ ใช้ ดี และ สัตย์ ซื่อ เจ้า สัตย์ ซื่อ ใน ของ เล็ก น้อย เรา จะ ตั้ง เจ้า ให้ ดู แล ของ มาก เจ้า จง บริดี ร่ม สุข กับ นาย ของ เจ้า เถิด □ 22 คน ที่ ได้รับ สอง ตะลันต์ มา ชี้แจง ด้วย ว่า □ นาย เจ้า ข้า ท่าน ได้ มอบ เงิน สอง ตะลันต์ ไว้ กับ ข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้า ได้ กำไร มาก อีก สอง ตะลันต์ □ 23 นาย จึง ตอบ เขา ว่า □ ดี แล้ว เจ้า เป็น ผู้รับ ใช้ ดี และ สัตย์ ซื่อ เจ้า สัตย์ ซื่อ ใน ของ เล็ก น้อย เรา จะ ตั้ง เจ้า ให้ ดู แล ของ มาก เจ้า จง บริดี ร่ม สุข กับ นาย ของ เจ้า เถิด □ 24 ฝ่าย คน ที่ ได้รับ ตะลันต์ เดียว มา ชี้แจง ว่า □ นาย เจ้า ข้า ข้าพเจ้า รู้ จัก ท่าน ว่า ท่าน เป็น คน ใจ แข็ง เกี้ยว ผล ที่ ท่าน มิ ได้ เห็น เก็บ สำ สม ที่ ท่าน มิ ได้ ไป รย 25 ข้าพเจ้า ก้าว จึง เอา เงิน ตะลันต์ ของ ท่าน ไป ซ่อน ไว้ ได้ ดิน ดูเถิด นี่ แหะ เล เงิน ของ ท่าน □ 26 นาย จึง ตอบ เขา ว่า □

เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้ว่าเราเกี่ยวกับที่เรามี
ได้หวาน เก็บสำสมที่เรามีได้ไปรย 27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอา
เงินของเรา ไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของ
เราทั้งดอกเบียด้วย 28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียว
นั้นจากเขา ไปให้คนที่มิสืบทะลันต์ 29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่
แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมิเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่า
ซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา 30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร
ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องให้
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน□

การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ

31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร
้อมกับ เหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ ทั้งปวง เมื่อนั้น พระองค์
จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ 32 บรรดา
ประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์
และพระองค์จะทรง แยกมนุษย์ทั้งหลาย โดยแยกพวกหนึ่ง
ออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออก
จากแพะ 33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวา
พระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้อง
ซ้าย 34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่
เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า □ท่านทั้งหลายที่ได้รับ
พระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอวราชอาณาจักรซึ่ง
ได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ตั้งแต่แรกสร้าง โลก
เป็นมรดก 35 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหา
ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลก
หน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ 36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้
เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อ
เราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา□ 37 เวลานั้นบรรดา

ผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์ แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่ม แต่เมื่อไร 38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร 39 ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร □ 40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา นี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย □ 41 แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า □ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไป อยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามาร และสมุนของมันนั้น 42 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มีได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มีได้ให้เราดื่ม 43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา □ 44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า □พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร □ 45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา □ 46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ □

26

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู (มก 14:1-2; ลก 22:1-2)

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า 2 **□ท่านทั้งหลายรู้ว่า อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูก ทรมานให้ถูกตรึงที่กางเขน□** 3 ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวก ธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่ 'คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟาส 4 ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย 5 แต่ พวกเขาพูดว่า □ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำเลย กลัวว่า ประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย□

มารีย์ชาวบ้านเบธานีชโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย (มก 14:3-9; ยน 12:1-8)

6 ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือน ของซีโมนคนโรคร้อน 7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกาย ลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมาก มาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์ 8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า □เหตุใด จึงทำให้ของนี้เสียเปล่า 9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้□ 10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัส แก่เขาว่า □จงใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา 11 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่าน เสมอไป 12 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำ เพื่อการศพของเรา 13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า

ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งชาวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย□

ยูดา สดกลองที่จะทรยศพระองค์ (มก 14:10-11; ลก 22:3-6)

14 ครั้งนั้นคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดา สิธาคา ริโอท ได้ไปหาพวกบรูโรหิตใหญ่ 15 ถามว่า □ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า□ ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดา สดกลองสิทธิเยอ 16 ตั้งแต่นั้นมา ยูดา สดกลองก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปัสกา (มก 14:12-16; ลก 22:7-13)

17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า □พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน□ 18 พระองค์จึงตรัสว่า □จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า □พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาถึงแล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา□ 19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปัสกา (มก 14:17-21; ลก 22:14-23; ยน 13:2-30)

20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน 21 เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา□ 22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นึกต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ□ 23 พระองค์ตรัสตอบว่า □ผู้ที่เอาอาหารจิ้มใน

ขามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา 24 บุตรมนุษย์ จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อ คนนั่นเอง 25 ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า ๒อาจารย์ เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ ๒ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ๒ท่าน พุดเองแล้วนี่ ๒

การตั้งพิธีศีลระลึก (มก 14:22-25; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-25)

26 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และ เมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ตรัสว่า ๒จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา ๒ 27 แล้วพระองค์จึงทรง หยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า ๒จงรับไปดื่ม มทุกคนเถิด 28 ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่ง พันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอ นานมาก 29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้มีน้ำผลแห่ง ถือกุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับ พวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา ๒

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มก 14:26-31; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ 31 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวก ว่า ๒ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียน ไว้ว่า ๒เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจาย ไป ๒ 32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลี ๒ 'อนหน้าท่าน ๒ 33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า ๒แม้คนทั้ง ปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หาไม่ได้

เลข□ 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่าน
ว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง□ 35 เปโตร
ทูลพระองค์ว่า □ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้า
พระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย□ เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้น
เหมือนกันทุกคน

พระเยซู ใน สวน เก ท เสม นี ไกล้ว วัน สิ้นพระชนม์ (มก
14:32-42; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมาอยู่ที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เก
ท เสม นี แล้วตรัสกับสาวกว่า □จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะ
ไปอธิษฐานที่โน่น□ 37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้ง
สองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่ม โศกเศร้าและหนัก
พระทัยยิ่งนัก 38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □ใจของเราเป็น
ทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด□

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกทเส
มนี (มก 14:35-41; ลก 22:41-44; ฮบ 5:7)

39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบพระ
พักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า □โอ พระบิดาของข้าพระองค์
ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่
อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่
ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์□ 40 พระองค์จึงเสด็จ
กลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับ
เปโตรว่า □เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเรา
สักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ 41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อ
ท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อ
หนังยังอ่อนกำลัง□ 42 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่
สองอีกว่า □โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้เลื่อน
พ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว

ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ 43 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น 44 พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก 45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า □เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปแล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป 46 ลุกขึ้น ไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว□

การทรยศและการจับกุมพระเยซู (มก 14:43-50; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน 48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้น ได้ให้อาถนัดสัญญาแก่เขาว่า □เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด□ 49 ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า □สวัสดี พระอาจารย์□ แล้วจับพระองค์ 50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □สหายเอ๋ย มาที่นี้ทำไม□ คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป 51 ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยืนมือซัดดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด 52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ 53 ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนี้พระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เรากว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ 54 แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น พระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้จะสำเร็จได้อย่างไร□ 55 ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า □ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออก

มาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุก วัน ท่านก็หาได้จับเราไม่ ⁵⁶ แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคำภีร์ที่พวกศาสนดาพยากรณ์ ได้เขียนไว้^๖ แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าคายาฟาสและสภา (มก 14:53-65; ยน 18:12, 19-24)

⁵⁷ ผู้ที่จับ พระเยซูได้พาพระองค์ไปยัง คายา ฟา สมหา บัโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ ⁵⁸ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนถึงคฤหาสน์ของมหาบัโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร ⁵⁹ พวกบัโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย ⁶⁰ แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา ⁶¹ กล่าวว่า □คนนี้ได้ว่า □เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน□ □ ⁶² มหาบัโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า □ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักราท่านด้วยเรื่องอะไร□ ⁶³ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาบัโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า □เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่□ ⁶⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์□ ⁶⁵ ขณะนั้นมหาบัโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว

ว่า □ เขาได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีก
 เล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาท
 แล้ว 66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร □ คนทั้งปวงก็ตอบว่า
 □ เขามีความผิดถึงตาย □ 67 แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์
 พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์ 68
 แล้วว่า □ เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรารู้ว่า ใครตบเจ้า □
 69 ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณศาลาสนั้น มีสาว
 ใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า □ เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย
 □ 70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า □ ที่เจ้าว่านั้น
 ข้าไม่รู้เรื่อง □ 71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีก
 คนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า □ คนนี้ได้อยู่
 กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย □ 72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำ
 ปฏิญาณว่า □ ข้าไม่รู้จักคนนั้น □ 73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลาย
 ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ นั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า □ เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวก
 นั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็สอดตัวตัวเอง □ 74 แล้วเป
 โตรก็เริ่มสบถและสาบานว่า □ ข้าไม่รู้จักคนนั้น □ ในทันใดนั้น
 ไก่ก็ขัน 75 เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า
 □ ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง □ แล้วเปโตรก็ออก
 ไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

27

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

1 ครั้งรุ่งเช้า บรรดาพวก บัโรทิต ใหญ่ และ พวก ผู้ใหญ่
 แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหาร
 พระองค์เสีย 2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทิอัสปิ
 ลาทเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและความตายของยูดาส (กจ 1:16-19)

3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษ ก็กลับใจ นำเงินสามสิบบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ 4 กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์ คนเหล่านั้นจึงว่า การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง 5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย 6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต 7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง 8 เหตุฉะนั้นทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ 9 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า และพวกเขาก็รับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้ นั่นคือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้ 10 แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ พระเยซูตรัสกับท่านว่า ก็ท่านว่าแล้วนี่ 12 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด 13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ 14 แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอึ้งจรรยาใจยิ่งนัก

พวกยิวให้ปล่อยบารับบัส และ ตัดสิน ให้ พระเยซู ถูก ประหารชีวิต

15 ใน เทศกาล เลี้ยง นั้น เจ้า เมือง เคย ปล่อย นักโทษ คน หนึ่ง ให้ แก่ หมู่ชน ตาม ใจชอบ 16 คราว นั้น พวกเขา มี นักโทษ สำคัญ คน หนึ่ง ชื่อ บารับบัส 17 เหตุ ฉะนั้น เมื่อ คน ทั้ง ปวง ชุม มุ มกัน แล้ว ปีลาต ได้ ถาม เขา ว่า □ เจ้า ทั้ง หลาย ปรารถนา ให้ ข้าพเจ้า ปล่อย ผู้ใด แก่ เจ้า บารับบัส หรือ พระเยซู ที่ เรียก ว่า พระคริสต์ □ 18 เพราะ ท่าน รู้ อยู่ แล้ว ว่า เขา ได้ มอบ พระองค์ ไว้ ด้วย ความ อธิษฐาน 19 ขณะ เมื่อ ปีลาต นั่ง บัลลังก์ พิพากษา อยู่ นั้น ภรรยา ของ ท่าน ได้ ใช้ คน มา เรียน ท่าน ว่า □ ท่าน อย่า พัวพัน กับ เรื่อง ของ คน ชอบ ธรรม นั้น เลย ด้วย ว่า วัน นี้ ดิฉัน ทุกข์ ใจ หลาย ประการ กับ ความ ผัน เกี่ยว กับ ท่าน ผู้ นั้น □ 20 ฝ่าย พวก บุโรหิต ใหญ่ และ พวก ผู้ใหญ่ ก็ ยิง หมู่ชน ขอ ให้ ปล่อย บารับบัส และ ให้ ประหาร พระเยซู เสีย 21 เจ้า เมือง จึง ถาม เขา ว่า □ ใน สอง คน นี้ เจ้า จะ ให้ เรา ปล่อย คน ไหน ให้ แก่ เจ้า □ เขา ตอบ ว่า □ บารับบัส □ 22 ปีลาต จึง ถาม พวก เขา ว่า □ ถ้า อย่าง นั้น เรา จะ ทำ อย่าง ไร แก่ พระเยซู ที่ เรียก ว่า พระคริสต์ □ เขา พากัน ร้อง แก่ ท่าน ว่า □ ให้ ตรึง เขา เสีย ที่ กางเขน เกิด □ 23 เจ้า เมือง ถาม ว่า □ ตรึง ทำ ไหม เขา ได้ ทำ ผิด ประการ ไດ □ แต่ เขา ทั้ง หลาย ยัง ร้อง ว่า □ ให้ ตรึง เขา เสีย ที่ กางเขน เกิด □ 24 เมื่อ ปีลาต เห็น ว่า ไม่ ได้ การ มี แต่ จะ เกิด วุ่นวาย ขึ้น ท่าน ก็ เอา น้ำ ล้าง มือ ต่อ หน้า หมู่ชน แล้ว ว่า □ เรา ไม่มี ผิด ด้วย เรื่อง โลหิต ของ คน ชอบ ธรรม คน นี้ เจ้า รับ ธุระ เอา เอง เกิด □ 25 บรรดา หมู่ชน เรียน ว่า □ ให้ โลหิต ของ เขา ตก อยู่ แก่ เรา ทั้ง บุตร ของ เรา เกิด □ 26 ท่าน จึง ปล่อย บารับบัส ให้ เขา และ เมื่อ ท่าน ได้ โบาย ดี พระเยซู แล้ว ท่าน ก็ มอบ พระองค์ ให้ ถูก ตรึง ที่ กางเขน

พระเยซู ทรง ถูก เยาะเย้ย และ ถูก สวม มงกุฎ หนาม (มก

15:17-23)

27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ 28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์ 29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ 30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้้อนั้นตีพระเศียรพระองค์ 31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 32 ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน (มก 15:24-32; ลก 23:27-43; ยน 19:16-27)

33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ 34 เขาเอานางุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย 35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับ สลาก แบ่ง ปันกัน เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะ โดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน 36 แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น 37 และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว 38 คราวนั้นมีโจรสองคน ถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็

๓๖ ด่าทอพระองค์ สิ้นศรัทธาของเขา 40 กล่าวว่า ๓๖ เจ้าผู้จะทำลาย พระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้า เจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด ๓๗ พวก บัโรหิต ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ย พระองค์เช่นกันว่า 42 ๓๗ เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัว เองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้ เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา 43 เขา ไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า ๓๘ เราเป็น พระบุตรของพระเจ้า ๓๘ ๓๘ ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ ยังกล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสามโมง พระเยซูทรง สิ้นพระชนม์ (มก 15:33-41; ลก 23:44-49; ยน 19:30-37)

45 แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง 46 ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรง ร้องเสียงดังว่า ๓๙ เอลี เอลี ลามาสะบักธานี ๓๙ แปลว่า ๓๙ พระเจ้า ของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ๓๙ ไฉนพระองค์ทรง ทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย ๓๙ 47 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อ ได้ยินก็พูดว่า ๓๙ คนนี้เรียกเอลียาห์ ๓๙ 48 ในทันใดนั้น คนหนึ่ง ในพวกเขารวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้ อ้อ ส่งให้พระองค์เสวย 49 แต่คนอื่นร้องว่า ๓๙ อย่าเพิ่ง ให้เรา คอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่ ๓๙ 50 ฝ่ายพระ เยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระ วิญญาณจิตออกไป

ม่านกั้นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดใน พระวิหารขาดออกจาก กัน (ฮบ 9:3-8; 10:19-20)

51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน 52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคน ที่ล่องหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา 53 ภายหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไป ในนครบริสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก 54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหว และเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า □แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า□ 55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลี เพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล 56 ในพวกนั้นมีมารีย์ ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี

โยเซฟชาวบ้านอารีมาเรีย นำพระศพของพระเยซูไปฝัง (มก 15:42-47; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอารีมาเรีย ชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย 58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ 59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ 60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็ล้างหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป 61 ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้

62 วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต 63 เรียนว่า □เจ้าคุณขอรับ

ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า **□สว่างไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่□** ⁶⁴ เหตุฉะนั้น ขอให้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก ⁶⁵ ปีลาตจึงบอกเขาว่า **□พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้□** ⁶⁶ เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

28

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มก 16:1-4; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

¹ ภายหลังจากวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวแมกดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์ ² ดูเกิดได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น ³ ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ ⁴ พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย ⁵ ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า **□อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน** ⁶ **พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้** ⁷ มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น ⁷ แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย

แล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว 8 หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทึ่งยินดีเป็นอันมาก รุ่งนำความไปบอกพวกสาวกของพระองค์ 9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า **จงจำเริญเถิด** หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์ 10 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น**

คำรายงานของพวกทหารยาม

11 ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง 12 เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร 13 สั่งว่า **พวกเจ้าจงพูดว่า พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่** 14 ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ 15 พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาซาบที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้ 17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ 18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า **ทุกธาณภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว** 19 เหตุ

ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพ
ติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ 20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวก
ท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะ
สิ้นโลกเอเมน□

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English
King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a